

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

Quid fieri debeat tam a monachis quam Laicis in deligendo consiliario: &
de efficacia obedientiae. Cap. 20.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

DE SPIRITUALIS VITAE
populo quoque Israelitico Moſen, & poſt
hunc Joſue eidem dedit propugnatores:
hoc ipſo nos erudiens, ne quid ardui nego-
tij citra ductorem aggredi praſumamus.

Quid fieri debeat tam à monachis quàm Laicis
in deligendo conſiliario: & de efficacia obedien-
tia. Cap. 20.

Dixerit hic fortaffe aliquis, Ego quum
monaſtico inſtituto initiatus non ſim
ſed communi viam lege chriſtiano-
rum, proſus non habeo qui mihi patris lo-
co ſit, & à cuius conſilijs pendeam. Nã qui
parochum agit, homo eſt parum religioſus
aut certe admodum rudis. Vbi igitur talem
nanciſcar, cui memet totum concedam, &
qui viciffim ſe mihi & patrem & prudentē
praſtet conſiliarium? Idem conqueri & coe-
nobita poſſunt, qui moderatorem habent
parum prudentem, ineruditum, aut paulo
morofiore, quem nō liceat mutare. Quid
igitur conſilij aut reſponſi his dabimus?
Principio in conſeſſo quidem eſt, multam
pro dolor vbique eſſe raritatem eorum qui
digne & ſincere greges curant dominicos,
neutiquam tamen Deus eos deſerturus eſt,
quos cognouerit toto ipſum corde quaeren-
tes. Qui ergo in ſeculo agit, libertatem ha-
bens deligendi ſibi conſellarium quemcūq;
decreuerit,

IMPEDIMENTIS ET ADIVMENTIS 46
decreuerit, hic saltem eam curā adhibeat ad
tuendam animæ sanitatē, quā adhibiturus
esset in deligēdo medico, si corpus capitali
quopiam morbo laboraret. Qui vero mo-
nasticam agens vitā, certo vni confessario
addictus est, non nimium expendat quam vi-
deatur is parum eruditus, prudens aut pro-
bus, sed id magis cogitet Dei esse vicariū,
per quem Deus ipse velit subditorū salutē
administrari, eidem etiam impertita gratia
subditorū meritis ac necessitatibus oppor-
tuna. Vt enim nonnulli videantur vita aut
eruditione parum probata, norunt tamē nō
raro, diuina id operante gratia, quam op-
time consulere alijs, etiamsi sibi consulant
pessimē. Idem quoq; sibi persuadeant cogi-
tentq; liberam in seculo vitam viuentes, dū
non queunt nancisci probati alicuius pœni-
tentiarij aut parochi copiam, longanimiter
cum bona interim erga deum fiducia agen-
tes, eundemq; flagitantes, vt suo ipsis consi-
lio adesse, atq; eius cui subsunt pastoris ani-
mū diuina sua sapientia dignetur imbuere:
id persuasi quod quemadmodū medici non
nulli morbo quopiam obnoxij, optime qui-
dem alijs consulere ac mederi, non autem si-
bi ipsis norunt, ita pastores quoque parum
sani, tametsi non sibi, alijs tamen salubriter
F possint

DE SPIRITVALIS VITAE

Ioh. 11. g.

possint cōsulere adiuti videlicet vel ijs quæ
lectione didicere, vel ijs quæ ex diuini Spi-
ritus fauore ob prouinciæ quam sustinent,
dignitatem sunt assequuti. Siquidem & Cai-
phas alioqui reprobus teste Euangelista, cū
esset pontifex, noscitur prophetasse. Beatus
quoque Bernardus id de se testatur, multa
sibi dum alios admoneret diuinitus admini-
strari solita, prout eorum quibus loqueba-
tur feruor aut dignitas promerebatur. Hæc
quum ita sint, nemo sibi siue monachus siue
laicus prætexat excusationem, quasi necessa-
rio sit consilio destitutus, sed lubens ac vo-
lens sui moderatoris semet subiiciat volun-
tati, magis semper legitimo suo fidens pa-
stori, modo mediocri polleat tūm probita-
te, tūm eruditione, atque extrario quopiam
qui vulgo fortasse habetur præstantior.

Huius autem subiectionis multa passim ex-
tant exempla, etiam eorum qui liberam ex-
egere vitam, qui suapte sponte probatum
aliquem virum sibi deligebant cui in omni-
bus obsequerentur, sicuti de illustrissima il-
la legimus Elizabetha regis Hungarorum
filia.

Et eximius ille beatæ paupertatis at-
que

que humilitatis zelator **F R A N C I S -**
C V S suis sæpenuero comitibus detulif
 se obedientiam scribitur, quò videlicet sua
 opera tanto magis redderet meritoria, quã
 to haberent minus propriæ voluntatis at-
 que consilij: à quibus sibi quisque quantum
 fieri potest debet prospicere. Nam propri-
 um consilium plus quam fallax est: & pro-
 pria voluntas plus quã pernitiōsa. Quid
 enim inquit Bernardus odit aut quid punit
 Deus præter voluntatem propriam? Cesset
 voluntas propria, & infernus non erit. Eam
 autem interpretatur voluntatem esse pro-
 priam, quando quod volumus non ad ho-
 norem Dei, non ad vtilitatem fratrum, sed
 propter nosmetipsos facimus, satisfacien-
 tes proprijs motibus animorum. Est præte-
 rea propria hæc voluntas spiritualis quæ-
 dam arrogantia, dum quis tantum suo tri-
 buit iudicio, vt ne latum quidem vnguem
 ab illo velit recedere, etiamsi cœtus ipse re-
 fragetur vniuersus.

Ber. ser. de
 resurr. ij.

Hæc duo veluti radices sunt omnis ma-
 li, atque adeo omnium errorum simul &
 criminum scaturigines. Porro ad hæc re-
 uellenda in primis conducit obedientia,
 qua nosmet mancipamus alterius potestati,

F ij ipsius

DE SPIRITVALIS VITAE

ipsius potius obtemperaturi sensui atq; voluntati quam nostrae. Quae autem ex sincera obedientia fiunt opera, pura prorsus sunt, & ab omni propriae voluntatis sorde aliena. Haec est semita multo tum apertissima, tum facillima, tum etiam rectissima ad salutem, ut quam nos Christus ipse iam duodenis edocuit, dum est parentum manibus elapsus & in templo in medio doctorum repertus ab increpantis more loquente matre audiens. Fili, quid fecisti nobis sic, parentum iussis obtemperavit. Sic enim refert Evangelista. Et descendit cum illis & venit Nazareth: & erat subditus illis: nimirum Christus Mariae & Ioseph, Deus hominibus: Non quod ipse egeret parentum aut cura aut institutione, sed quod nobis id esset necessarium, nimirum ut nos primum omnium disceremus humilis obedientiae semitam, tanquam inter caeteras Christi virtutes primam, ac praecipuam, utpote quam primo omnium nobis suo exemplo commonstrarit. De hac virtute pie admodum scribit beatus Bernardus, ita in sermone de resurrectione Domini tertio inquit. Attende quid fecerit magni consilii angelus, quomodo consilium suum postposuerit consilio vel magis voluntati mulieris unius (beatae virginem loquor) ut fabri pauperis, ipse est

Luc. 2. g.

Bernar.

se est Ioseph. Inuentus enim in medio docto-
 rum audiens eos & interrogans quodam-
 modo increpatus à matre est. Luc. 2. f.
 Fili quid fecisti nobis sic? At ille, Quid erat inquit quod
 me querebatis? Nesciebatis quia in his quæ
 Patris mei sunt oportet me esse? At illi nõ
 intellexerunt verbũ: & q̄ fecit verbũ. Non
 capiebatur in se, descendit ita vt esset etiã
 subditus illis. Quis iam non erubescat ob-
 stinatus esse in consilio suo, quando suum
 sapientia ipsa deseruit? Sed forte querendũ
 ab ipso est, quomodo voluntatem suam cõ-
 siliumue reliquerit. O Domine voluntas de-
 qua dixisti vt non fieret, si bona non erat,
 quomodo tua erat? Si bona erat, quare de-
 relicta est. Sic & consilium si non bonum,
 quomodo tuum? Si bonũ, quomodo relin-
 quendum? Et bona erant, & eius erant, neq̄
 minus sunt relinquenda ob hoc videlicet, vt
 fierent meliora. Neq̄ enim oportebat pro-
 pria præiudicare communibus. Erat ergo
 voluntas Christi, & bona erat, quæ dicebat
 si fieri potest transeat à me calix iste: sed ea
 quam dicebat, fiat volũtas tua melior erat,
 quia communis non solum Patris, sed &
 Christi ipsius (oblatus est enim quia voluit)
 & nostra. Proinde Dominus ipse suam de-
 seruit cum doctoribus disputationem, ni-

DE SPIRITVALIS VITAE
mirum bonum opus ob aliud præstantius at-
que communius, vtpote quod ad profectū
pertineret omnium, quo videlicet rectam il-
lam obedientiæ semitam suo ipsius exem-
plo nos pariter doceret omneis: præsertim
tamē paruulus paruulos & in virtutibus ad
huc imbecillos, deinde etiam vt huius virtu-
tis nobis insinuaret dignitatem atq; efficaci-
am, quæ tanta est, vt opus alioqui bonū lon-
gè reddat præstantius, imo opus alioqui aut
nullius aut exigui meriti, maiori etiam pre-
mio efficiat dignum, quam sit aliud natura
sui eximium. Tradunt nanq; catholici do-
ctores, maioris eum esse apud Deum meri-
ti, qui carnibus vescitur, ieiunium dissoluit,
aut aliud aliquod pœnitentiale opus inter-
mittit mandato coactus obedientiæ, quam
qui à carnibus abstinet sola adductus volun-
tatis propriæ libertate. Vnde beata illa Bri-
gida ita à Domino scribitur audisse: Etiam
si quater in die comederis, non tibi imputa-
bitur ad peccatum, si permissione eius fece-
ris cui teneris obedire. De hac quoq; obedi-
entia cum primis consolatoria sunt quæ scri-
bit Climacus. Obedientia inquit est satisf-
factio chara Deo, non timens mortē. Obe-
dientia est nauigatio sine damno, & est ire
per viam dormiendo. Obedientia est sepul-
tura

In reue. Bri-
li. 4. ca. 106.

Cli. gra.
4. in princi.

IMPEDIMENTIS ET ADIVMENTIS 49
tura voluntatis, & resurrectio humilitatis.
Obedientia non contradicit, non discernit,
morta est in malis & in bonis apparentib.
Prælatus obedientis reddet rationem pro
eo. Hortor ergo hanc sibi quisque pro sta-
tus sui conditione quærat commoditatem.
Hanc amplectatur semitam, hoc tantum
non negligat ad salutem adiumentum, hoc
est subesse quisque curet alterius imperio:
id quod interdū perinde foret facile laicis,
atque ipsis monachis, si modo huc,
quod in ipsis est, adniterentur.

Quamquam interim
quæ cum voto
coniuncta
est obe-
dientia, aut ex voto
proficiscitur, suorum operum
merita magis accumulatur.

P R E C A T I O.

Domine IESU Christe uere æterne atq; omni-
potens pastor, qui ut ouiculis absolutam &
securā uiuēdi formā cōmōstrares, te uoluisti
subdere mortalib. Mariæ uidelicet matri tuæ,
et educatori tuo Ioseph, ut hoc humilitatis exemplo

F iij

nos supera